

Crítica* dansa

Bàrbara Raubert Nonell

Romàntics

La temporada de Ballet del Liceu s'obre amb un cant al romanticisme tal com raja: amb una *Giselle* castigada perquè li agrada massa ballar, afició que als ulls de la seva mare només pot significar el camí de la perdició. Potser és també com ho veuen els directors del teatre, que, per si de cas, fan poca dansa i quan menys s'espera.

Però gràcies a la bogeria d'aquesta dansa, que en el primer acte es demostra més mimicament que efectivament, cargolant les mans entre elles per damunt del cap (leitmotiv mimic que trobem en tot el muntatge), en el segon acte ens endinsem en aquest món fantasmagòric on les verges mortes obliguen els qui troben pel camí a ballar

L'English National Ballet va oferir un autèntic cant al romanticisme

fins a morir. I que meravellós que és aquest encanteri! Aquestes vampiresses no tenen res de barroer, són un esclat de delicadesa, amb els braços cisellats sobre un cos que s'inclina suaument

damunt d'unes puntes de ferro que les fan volar.

De fet, un dels moments més emotius de la reconstrucció d'aquesta obra romàntica és l'inici del segon acte, quan la reina de les *willis*, la ballarina Elena Glurdjidze, apareix d'esquena, amb el vel de núvia tapant-li la cara, i fa la diagonal de l'escenari sobre les puntes dels peus, la resta

del cos immòbil, fins a desaparèixer. I a continuació, sense pressa, apareixen la resta de *willis*, que s'encreuen i se segueixen en una coreografia més d'imatges que de grans salts.

Amb aquest ritme especialment pausat no s'aconsegueix més tensió, però, en canvi, queda més clara la idea de reconstrucció arqueològica, perfectament

aconseguida amb el vestuari i l'escenografia, amb uns cortinatges que evocuen una natura frondosa i bigarrada dels temps de la verema i la tardor, en què la foscor va agafant terreny al dia, però l'amor ho salva tot.

* **English National Ballet, 'GISELLE'**. GRAN TEATRE DEL LICEU. 3 DE SETEMBRE.